

Arrest

nr. 284 007 van 30 januari 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco A. LOOBUYCK en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 1 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 14 september 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 9 september 2022 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, S. A., verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en te zijn geboren in Tatang Shahe Qala (district Surkhrod, provincie Nangarhar). U kent uw exacte geboortedatum niet, maar bent in 2021 25 jaar oud. U woonde samen in Tatang Shahe Qala met uw beide ouders en uw 8 broers. Uw vader had een kleine voedingswinkel, en daarnaast had uw familie velden ter grootte van ongeveer 3 jerib, waarop tarwe, klaver en maïs werd geteeld. U ging naar school tot de 12de klas in het nabijgelegen dorp Bemaran, op de Shaheed M. Ashraf middelbare school, waar u in juni 2014 afstudeerde. U nam in 2015 of 2016 tevergeefs deel aan het universitaire ingangsexamen, in de hoop om in de faculteit landbouw te sturen. U begon in het voorjaar van 2015 bij uw neef, H. R. A., te werken als secretaris. Uw neef beheerde in het dorp Daronta meerdere hotels en gebouwen die hij aan studenten verhuurde, en u was verantwoordelijk voor de financiën.

In maart 2017 was u vanuit uw huis in Tatang Shahe Qala met de motorfiets onderweg naar Daronta, toen u ter hoogte van de Palawa Baba schrijn staande gehouden werd door 3 mannen met autopech. Zij vroegen u of u één van hen naar Hijrat Qalay kon brengen, waarmee u instemde. Onderweg naar Hijrat Qalay vroeg de man u naar uw mening over de aanwezigheid van de ongelovigen in Afghanistan, en zei hij dat er een islamitische staat diende uitgebouwd te worden in Afghanistan. Toen u daarna even remde aan een brug botste de man met zijn borst tegen uw rug en voelde u iets hards, waarvan u vermoedde dat het een metalen wapen was. U stopte vervolgens voor Hijrat Qalay, bij de winkel van een vriend aan wie u een poëzieboek had uitgeleend. Bij het afstappen van de motorfiets had de man u gevraagd waar zich het gastenverblijf van H. A. Z. H. bevond, dat u hem aanwees. U vond de man echter verdacht. S., de broer van Z. H., zat op het moment dat u daar aankwam samen met enkele familieleden voor de winkel van uw vriend. U kende S. een beetje, en u vertelde hem dat die man naar Z. H. had gevraagd en dat u hem verdacht vond.

Daarop begon S. naar de man toe te stappen en hem achterna te roepen. Toen de man niet reageerde begon S. naar hem toe te lopen en riep hij hem nogmaals achterna. Toen de man weer niet reageerde greep S. hem vast, waarop een enorme ontploffing volgde. De man had zijn bommengordel tot ontploffing gebracht. U was even aangedaan, maar omdat u bang was dat u beschuldigd zou worden de man te hebben vervoerd vertrok u binnen de 2 minuten na de ontploffing alweer op uw motorfiets naar Daronta. Daar aangekomen vertelde u alles aan uw neef H. R., die u zei u geen zorgen te maken. 3 dagen nadien kwamen gemaskerde mannen, die in het zwart gekleed waren en dus vermoedelijk van daesh waren, naar uw huis in Tatang Shahe Qala. Zij waren naar u op zoek. Uw vader zei dat u er niet was, en dat hij niet wist waar u was. Vervolgens sloegen zij uw vader en gingen ze weer weg. Nog 2 dagen later, toen u zich op het kantoor van H. R. bevond meldden 6 ondergeschikten van Z. H. zich daar aan. U zag hen aankomen, en u zag dat zij wapens droegen en naar u op zoek waren, dus liep u weg naar een checkpoint, vanwaar u uw neef belde. Uw neef belde vervolgens zijn goede vriend I. op, die het vice-districtshoofd van Surkhrod was, en tevens een familielid van Z. H.. Hoewel de delegatie van Z. H. u wilde meenemen om met u te praten, konden R. en I. hen wegsturen.

Nog 2 dagen later was u in het openbare park naast het kantoor van R., toen u 2 mannen hoorden zeggen dat zij u herkenden en dat er moest geschoten worden. U werd beschoten en u liet zich vallen. U was niet geraakt, maar door uw val dachten de schutters dat u geraakt was. Zij reden weg op een motorfiets. U herkende de schutters niet. De volgende dag verliet u Afghanistan.

U vertrok uit Afghanistan op 28 maart 2017 en bereikte België op 22 september 2020 via Iran, Turkije, Griekenland, Noord-Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Duitsland en Frankrijk. U diende te België een verzoek om internationale bescherming in op 1 oktober 2020.

Ter ondersteuning van uw asielerlaas legde u de volgende documenten neer: uw taskara (origineel duplicaat), de taskara van uw vader (kopie), uw diploma en puntenblad (origineel), werkdocumenten van uw broers (kopies).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw asielerlaas.

Hoewel delen van uw asielerlaas enigszins overeenkomen met de berichtgeving over de dood van S., de broer van Z. H. (blauwe map, zie administratief dossier), volstaan deze overeenkomsten allerminst

om uw asielrelaas voor waar aan te nemen. Het is immers aannemelijk dat u dankzij deze berichtgeving op de hoogte bent van de omstandigheden rond de dood van S., en dat u daar een relaas rond fabriceerde, waaruit voor u een gegronde vrees voor vervolging zou moeten blijken. De rol die u ongewild meende te hebben gehad in de dood van S. wordt alvast niet bevestigd in de berichtgeving. De verklaringen die u aflegde over de gebeurtenissen in aanloop naar en in de nasleep van de aanslag op S., waarover niet bericht werd, zijn overigens volstrekt ongeloofwaardig.

Vooreerst dient het bijzonder toevallige karakter van uw asielrelaas te worden opgemerkt. Zo betreft het reeds een opvallend toeval dat u enerzijds gevraagd wordt door een zelfmoordterrorist om in Hijrat Qalay te stoppen, en dat u anderzijds net in dat dorp een boek had uitgeleend aan een vriend. Dat de winkel van die vriend op slechts 100 meter van het gastenverblijf van Z. H., het doelwit van die terrorist, gelegen lag is onwaarschijnlijk toevallig (NPO, P.13). Dat S., de broer van het doelwit, voor de winkel van uw leesgrage vriend was zat met familieleden is tevens een bijzonder toeval. Er werd u tijdens het persoonlijk onderhoud voorgelegd hoe toevallig dit alles lijkt (NPO, P.13). Echter herhaalde u daarop louter dit onwaarschijnlijke verloop van gebeurtenissen. Deze opeenvolging van toevalligheden ondergraaft de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Het is voorts ongeloofwaardig hoeveel interactie u met de aanslagpleger had in de korte tijdspanne van 7 à 8 minuten (NPO, P.11), waarbinnen u deze zelfmoordterrorist vervoerde van de Palawa Baban schrijn tot in Hijrat Qalay. Uw lifter, die op het punt stond om een zelfmoordaanslag te plegen, zou zijn laatste minuten gebruikt hebben om een gesprek met u aan te gaan over uw werk, en de situatie in Afghanistan (NPO, P.9). De man "bleef maar praten" (NPO, P.9), hoewel hetgeen u hem vertelde hem bezwaarlijk goed bevallen kon zijn. U vertelde uw passagier, die een belangrijke overheidsmedewerker wilde vermoorden, dat u blij was met de toenmalige regering (NPO, P.9), en dat de Amerikanen "naar ons land waren gekomen om ons te helpen, en dat ze hier niet waren om ons pijn te doen" (NPO, P.12). Opvallend genoeg ging de terrorist op een beschaafde manier met u in gesprek. Hij zei "dat ongelovigen naar ons land waren gekomen, en dat we een islamitische wet in het land moesten installeren" (NPO, P.9). Dat een terrorist die op het punt staat een zelfmoordaanslag te plegen op een overheidsfunctionaris vrijwillig zijn laatste minuten zou doorbrengen in gesprek met een ideologische opposant is allesbehalve geloofwaardig. Waarom de man in die laatste momenten van zijn leven überhaupt in uw mening geïnteresseerd was is volstrekt onduidelijk.

De zelfmoordaanslag waarbij S. vervolgens omkwam had veel gevolgen voor u. Aangezien u slechts 50 meter van de ontploffing verwijderd was (NPO, P.14), ondervond u meteen fysieke problemen: "Ik hoorde niets meer uit mijn oren [...] ik kon niemand meer zien" (NPO, P.10). Uw motorfiets was ook omgevallen. S., die u kende en net nog had gesproken, was voor uw ogen omgebracht door de persoon die u zonet een lift had gegeven. U zette niettemin 2 minuten na de ontploffing uw weg alweer verder naar Daronta. Dat verklaarde u als volgt: "Dat was omdat de man met mijn motorfiets was gekomen, ik hem naar die plaats had gebracht. Ik vertrok snel omdat ik dacht dat mensen mij zouden kwaad doen" (NPO, P.15). Nochtans begreep u ook dat de familieleden van S. die bij hem zaten toen u S. informeerde over uw verdachte passagier "beseften dat ik S. steunde" (NPO, P.15). Door de terrorist aan te duiden had u bovendien Z. H. zijn leven gered. Het is dan ook ongeloofwaardig dat u ondanks de fysieke gevolgen die u ervoer na de aanslag, en de mentale schok die deze tevens moet hebben teweeggebracht bij u, meteen verder ging naar Daronta.

Ten gevolge van de mislukte aanslag kwam u in het vizier van de medestanders van de aanslagpleger. Zo'n 3 avonden na de aanslag kwamen de handlangers van de zelfmoordterrorist naar het huis van uw vader om u te zoeken. Zij wilden dat u aan hen overhandigd zou worden, omdat u hun "plan had beschadigd, en dat hun man hun doel niet had bereikt, door S. zijn interventie" (NPO, P.10). U gaf aan dat deze informatie hen ter ore zou gekomen zijn aan de hand van informanten die het verloop van de aanslag monitoren (NPO, P.18). Deze informanten zouden volgens u op voorhand ter plaatse gestuurd worden, "om een oogje in het zeil te houden en alles te controleren" (NPO, P.18). Echter verliep de aanslag allerm minst volgens plan: door autopech moest de aanslagpleger naar zijn doelwit liften. Dat u de terrorist aan de winkel van uw vriend, die op 100 meter van het gastenverblijf van Z. H. lag (NPO, P.13), zou afzetten konden die informanten dan ook niet geweten hebben. Het is dan ook allerm minst aannemelijk dat deze informanten uit eerste hand hebben vernomen wat uw rol was in het mislukken van hun plan. U had S. eenvoudigweg gezegd "dat ik die man verdacht, en dat die naar M. S. Z. vroeg" (NPO, P.14). Hoewel de aanslag op Z. H. effectief verijdeld werd dankzij deze korte mededeling, is het bijzonder onwaarschijnlijk dat die vluchtige uitwisseling van informatie door de informanten werd opgemerkt. Het doelwit van de aanslag bevond zich immers 100 meter verder. Het is dan ook allerm minst aannemelijk dat uw korte interactie met S. opgemerkt zou zijn geweest.

Ook in het bijzonder onwaarschijnlijke scenario dat de informanten uw opmerking aan S. wel hadden gezien, blijft het een raadsel hoe zij uw rol in het mislukken van de aanslag zo precies konden achterhalen en u vervolgens zo snel kon opgespoord worden. Het is bijzonder weinig waarschijnlijk dat de informanten via directe getuigen te weten kwamen welke rol u had gespeeld in het mislukken van de

aanslag. Toen u uw vermoedens over de aanslagpleger aan S. uitsprak, was hij immers omringd door "familieleden van M. Z." (NPO, P.15). In de nasleep van de aanslag waren die bovendien 4 dagen lang bezig "met de begrafenis en de religieuze ceremonie" (NPO, P.15). Het is dan ook vrijwel ondenkbaar dat informanten van een terroristische groepering via deze mensen zo precies te weten kwamen wat uw rol in het mislukken van de aanslag was en zij u vervolgens zo snel konden vinden.

Uw verklaringen over dit verloop en de nasleep van de aanslag op Z. H. zijn overigens erg tegenstrijdig. Enerzijds beschrijft u een hoogst professionele organisatie, die informanten klaarzet aan het doelwit om het verloop van de aanval te monitoren. Bij het mislukken van die aanslag slaagt die organisatie er bovendien in om binnen de 3 dagen de schuldige voor die mislukking te identificeren en te vinden, hoe onwaarschijnlijk moeilijk die speurtocht ook geweest moet zijn. Anderzijds moest de aanslagpleger volgens uw verklaringen naar het doelwit liften. Ondanks de aanwezigheid van bijzonder competente informanten aan het doelwit, was er blijkbaar geen ander voertuig voorhanden om de aanslagpleger ter plaatse te brengen, toen die met autopech kampte. Eens ter plaatse moest de aanslagpleger u overigens nog bevestiging vragen om het gastenverblijf van Z. H. te situeren (NPO, P.9, 13). Dat de aanslagpleger niet zelfstandig bij zijn doelwit geraakte, en dat hij dat doelwit daarbij niet zelfstandig kon identificeren, is tegenstrijdig met het professionalisme dat de terroristische organisatie tentoonspreidde bij het monitoren van de aanslag en het opsporen van de oorzaak van de mislukking ervan.

De flukse reactie op het mislukken van de aanslag, waarbij u binnen 3 dagen werd opgespoord en agressief in uw huis werd gezocht, staat dan weer in fel contrast met de laksheid waarmee deze groepering u vervolgens achterna zat. Nadat zij 3 avonden na de aanslag uw huis bezochten in hun zoektocht naar u, waarbij zij tevens uw vader sloegen omwille van uw afwezigheid, bleven ze immers lange tijd weg van uw huis. De 2de keer dat zij naar uw huis kwamen om u te zoeken, was "1 maand na het incident" (NPO, P.18). Ondertussen had u het land verlaten en was u reeds in Turkije (NPO, P.18). Het is volstrekt onduidelijk waarom de gedane moeite om u zo snel te vinden teniet werd gedaan door de daaropvolgende wekenlange stilte vanwege de terroristische groepering. U dacht dat het eventueel ook terroristen konden geweest zijn die u hadden beschoten in Daronta, hoewel u dat niet zeker wist (NPO, P.18). Hoe dan ook bleef u bij die beschieting ongedeerd, waardoor wederom kan geopperd worden dat de terroristen hier allerm minst doortastend optraden, in tegenstelling tot hun aanvankelijke tour de force waarbij zij u binnen de 3 dagen wisten te identificeren en op te sporen.

Het is in uw relaas tevens opvallend hoe onduidelijk u was over de affiliatie van deze terroristen. U kon niet met zekerheid zeggen of u lastiggevallen werd door leden van de taliban of van daesh (NPO, P.16-17). De grote verschillen alsook de bittere onderlinge rivaliteit tussen beide groepen indachtig is het uitermate bevreemdend dat u deze groepen inwisselbaar noemde (NPO, P.17). U verklaarde dat het moeilijk is om "de taliban van daesh te onderscheiden, omdat ze de ene dag zwarte tulbanden zouden dragen en de volgende dag witte tulbanden zouden dragen" (NPO, P.17). Uw schijnbare onverschilligheid en onwetendheid ten opzichte van de groep die u zou vervolgen doet ernstig afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Ten slotte zijn ook uw verklaringen over hoe de familie van Z. H. reageerde op de aanslag weinig geloofwaardig. Hoewel Z. H. zijn familieleden beseften dat u diens leven had gered door S. in te lichten over uw verdachte lifter (zie supra), verklaarde u dat Z. H. dat zelf niet zou beseffen: "ik redde H. zijn leven, maar hij besepte dit niet. Hij denkt dat ik de man naar zijn huis had gebracht, om hem te viseren. Hij denkt dat ik dat opzettelijk deed" (NPO, P.21). Waarom Z. H. dit zou denken is echter onbegrijpelijk. Zijn familieleden kenden als rechtstreekse getuigen van het voorval immers uw rol. Aldus weten zij dat u Z. H. zijn leven redde. Z. H. moet hen ongetwijfeld ondervraagd hebben over de hele aanslag, aangezien zij de directe getuigen van de zelfmoordaanslag en de laatste momenten van S. zijn leven waren. Het is dan ook ongeloofwaardig dat Z. H. u op dermate agressieve wijze zou benaderen door u met een gewapende delegatie vanuit uw kantoor te willen ontvoeren (NPO, P.19), nadat u zijn leven redde.

Deze aaneenschakeling van ongeloofwaardige gebeurtenissen in de nasleep van de zelfmoordaanslag op S. ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas danig. Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Uw taskara, alsook die van uw vader, hebben slechts betrekking op uw identiteit, een element dat in deze beslissing niet ter discussie staat. Hetzelfde geldt voor uw schooldocumenten. De werkdocumenten van uw broers kunnen evenmin de appreciatie van het CGVS veranderen. Uit de documenten van uw broer J. blijkt hoogstens dat hij tussen februari 2018 en september 2019 als bewakingsagent voor de hulporganisatie Action Aid werkte. U had aangegeven bij uw interview op Dienst Vreemdelingenzaken dat J. ook nadien nog in Kabul verbleef en werkte (vraag 17, Verklaring DVZ dd 14 oktober 2020, zie administratief dossier). Hoewel uw advocate per mail schreef dat J. in Kabul ondergedoken leefde en u dit tijdens uw persoonlijk onderhoud wenste te bespreken (mail dd 8 september 2021, zie administratief dossier), verklaarde u op het CGVS dat het "goed met hem" gaat in

Kabul (NPO, P.9). Er kan dan ook bezwaarlijk vanuit worden gegaan dat u een gegronde vrees voor vervolging zou kunnen inroepen op basis van zijn vorige werk bij Action Aid. Temeer u dit werk van J. op geen enkel moment tijdens de asielpcedure zelf inriep als mogelijke grond voor uw vervolging. Hetzelfde geldt voor de werkdocumenten van uw oudste broer S.. Over S., die voor het Afghaanse leger zou gewerkt hebben, verklaarde u op het CGVS dat hij na de machtsovername van de taliban naar Pakistan kon verhuizen (NPO, P.9). Naast deze verklaring over zijn tijdige vlucht uit Afghanistan, verklaarde u tevens dat het goed ging met uw familie, die zich nog in uw geboortedorp bevond (NPO, P.9). Dat het goed ging met uw familie is een aanwijzing dat de taliban, of een andere groepering, niet dermate aanstoot nam aan de vermeende carrières van uw oudere broers J. en S. dat zij hen zouden vervolgen. In die optiek kan evenmin in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging ten gevolge van uw broers hun werk vastgesteld worden.

Aan deze documenten kan overigens geen waarde worden gehecht. Immers kunnen dergelijke documenten enkel dienstig zijn bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Bovendien dient te worden gewezen op de objectieve informatie die aan het dossier werd toegevoegd, met name de "COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot

slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/202106EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_Situation_Update.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/202109EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_Situation_Update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/202201EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is. Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern

ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Surkhrod. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen. Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts

een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien

brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert, gespreid over twee middelen, de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6, §5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Vooreerst geeft verzoeker aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen. Vervolgens stelt verzoeker dat het onmogelijk is voor hem om terug te keren naar Afghanistan en hij dus als vluchteling erkend moet worden. Hij wijst op de situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban, zijn verwestering, het risicoprofiel van een terugkeerder uit het Westen en de precare veiligheids- en humanitaire situatie in Afghanistan. Doorheen zijn verzoekschrift citeert verzoeker fragmenten uit de bestreden beslissing die hij tracht te weerleggen, fragmenten uit 's Raads rechtspraak, uit algemene landeninformatie, uit rechtsleer, uit rapporten en uit persartikels om zijn betoog te staven.

2.2. Stukken

2.2.1. Ter ondersteuning van het verzoekschrift voegt verzoeker volgend rapport toe: “*NANSEN PROFIEL 3-21: Beoordeling van de beschermingsnood van Afgaanse man in het kader van een volgend verzoek*” van oktober 2021 (stuk 3).

2.2.2. Op 9 januari 2023 dient verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022, die eveneens afzonderlijk wordt toegevoegd aan de aanvullende nota;
- COI Focus, “Afghanistan Veiligheidssituatie”, 5 mei 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO, “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan. Common analysis and guidance note”, april 2022 (hierna: EUAA Country guidance Afghanistan, april 2022).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. Waar verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker vreest vervolgd te worden door daesh of de taliban bij een terugkeer naar Afghanistan omdat hij een aanslag op M. Z. Haqqani zou belemmerd hebben waarbij evenwel diens broer omkwam.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker geen persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt.

Er moet vastgesteld worden dat verzoeker met zijn betoog niet verder komt dan het grotendeels volharden in zijn verklaringen op het CGVS en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hij stelt hiermee echter op geen enkele wijze in concreto de pertinente vaststellingen in een ander daglicht.

Vooreerst wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt geoordeeld:

“Hoewel delen van uw asielrelaas enigszins overeenkomen met de berichtgeving over de dood van S., de broer van Z.H. (blauwe map, zie administratief dossier), volstaan deze overeenkomsten allermindst om uw asielrelaas voor waar aan te nemen. Het is immers aannemelijk dat u dankzij deze berichtgeving op de hoogte bent van de omstandigheden rond de dood van S., en dat u daar een relaas rond fabriceerde, waaruit voor u een gegronde vrees voor vervolging zou moeten blijken. De rol die u ongewild meende te hebben gehad in de dood van S. wordt alvast niet bevestigd in de berichtgeving. De verklaringen die u aflegde over de gebeurtenissen in aanloop naar en in de nasleep van de aanslag op S., waarover niet bericht werd, zijn overigens volstrekt ongeloofwaardig.”

Verzoeker laat deze motieven ongemoeid en kan geen afbreuk doen aan verweerders terecht oordeel dat het feit dat delen van zijn vluchtrelaas overeenkomen met de berichtgeving rond de dood van S. niet volstaat om zijn relaas als waar aan te nemen nu hieruit geenszins zijn betrokkenheid blijkt.

Voorts kan verweerder worden bijgetreden in volgende overwegingen:

“Vooreerst dient het bijzonder toevallige karakter van uw asielrelaas te worden opgemerkt. Zo betreft het reeds een opvallend toeval dat u enerzijds gevraagd wordt door een zelfmoordterrorist om in Hijrat Qalay te stoppen, en dat u anderzijds net in dat dorp een boek had uitgeleend aan een vriend. Dat de winkel van die vriend op slechts 100 meter van het gastenverblijf van Z. H., het doelwit van die terrorist, gelegen lag is onwaarschijnlijk toevallig (NPO, P.13). Dat S., de broer van het doelwit, voor de winkel van uw leesgrage vriend was zat met familieleden is tevens een bijzonder toeval. Er werd u tijdens het persoonlijk onderhoud voorgelegd hoe toevallig dit alles lijkt (NPO, P.13). Echter herhaalde u daarop louter dit onwaarschijnlijke verloop van gebeurtenissen. Deze opeenvolging van toevalligheden ondergraaft de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”

Verzoeker repliceert dat dergelijk weigeringsmotief een absolute drogreden is en dat hetgeen verweerder toevalligheden noemt, zijn leven voorgoed hebben veranderd. Hij verwijt verweerder vooringenomen te zijn geweest en geen enkel objectief onderzoek gevoerd te hebben. Verzoeker stelt verder dat dergelijke redenering het voor hem onmogelijk maakt tegenargumenten aan te brengen, gezien verweerders redenering louter gebaseerd is op zijn subjectief aanvoelen.

Met dergelijke argumentatie slaagt verzoeker er niet in de stelling van verweerder te weerleggen. Door de gevolgtrekkingen van verweerder louter te bekritisieren en te volharden in dit onwaarschijnlijk verloop van de gebeurtenissen, kan verzoeker geen ander licht werpen op bovenstaande pertinente bevindingen die volgen uit de door hemzelf geschetste context.

In de bestreden beslissing wordt verder terdege gemotiveerd:

“Het is voorts ongeloofwaardig hoeveel interactie u met de aanslagpleger had in de korte tijdspanne van 7 à 8 minuten (NPO, P.11), waarbinnen u deze zelfmoordterrorist vervoerde van de Palawa Baban schrijn tot in Hijrat Qalay. Uw lifter, die op het punt stond om een zelfmoordaanslag te plegen, zou zijn laatste minuten gebruikt hebben om een gesprek met u aan te gaan over uw werk, en de situatie in Afghanistan (NPO, P.9). De man “bleef maar praten” (NPO, P.9), hoewel hetgeen u hem vertelde hem bezwaarlijk goed bevallen kon zijn. U vertelde uw passagier, die een belangrijke overheidsmedewerker wilde vermoorden, dat u blij was met de toenmalige regering (NPO, P.9), en dat de Amerikanen “naar ons land waren gekomen om ons te helpen, en dat ze hier niet waren om ons pijn te doen” (NPO, P.12). Opvallend genoeg ging de terrorist op een beschaafde manier met u in gesprek. Hij zei “dat ongelovigen naar ons land waren gekomen, en dat we een islamitische wet in het land moesten installeren” (NPO, P.9). Dat een terrorist die op het punt staat een zelfmoordaanslag te plegen op een overheidsfunctionaris vrijwillig zijn laatste minuten zou doorbrengen in gesprek met een ideologische opposant is allesbehalve geloofwaardig. Waarom de man in die laatste momenten van zijn leven überhaupt in uw mening geïnteresseerd was is volstrekt onduidelijk.”

Verzoeker betoogt dat verweerder zich baseert op zijn eigen “fingerspitzengefühl” om zijn relaas in twijfel te trekken. Hij stelt in vraag of verweerder misschien een expert is in de gedachtegang en het denkpatroon van een zelfmoordterrorist. Verder beweert hij dat zelfmoordterroristen zeer goed voorbereid zijn en exact weten waarmee ze bezig zijn, hij meent dat ze vaak dergelijke gesprekken aanknopen om de aandacht af te leiden van hun doelwit.

Verzoeker brengt geen dienstige en valabele argumenten bij die voorgaande motieven kunnen ontkrachten. Bovendien valt verzoekers stelling dat zelfmoordterroristen zeer goed voorbereid zijn niet te rijmen met de verklaarde gang van zaken dat de aanslagpleger niet zelfstandig bij zijn doelwit geraakte en dat hij dat doelwit daarbij niet zelfstandig kon identificeren (persoonlijk onderhoud, p. 9, 11, 13).

In navolging van het bovenstaande acht de Raad samen met verweerder dat verzoekers verklaringen betreffende de interactie met de zelfmoordterrorist enkele minuten voor het plegen van de aanslag ongeloofwaardig zijn.

Vervolgens kan verweerder bijgetreden worden in diens oordeel dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker meteen na de aanslag vertrok en dat verzoekers verklaringen over hoe hij zou zijn opgemerkt door de informanten allerminst aannemelijk zijn:

“De zelfmoordaanslag waarbij S. vervolgens omkwam had veel gevolgen voor u. Aangezien u slechts 50 meter van de ontploffing verwijderd was (NPO, P.14), ondervond u meteen fysieke problemen: “Ik hoorde niets meer uit mijn oren [...] ik kon niemand meer zien” (NPO, P.10). Uw motorfiets was ook omgevallen. S., die u kende en net nog had gesproken, was voor uw ogen omgebracht door de persoon die u zonet een lift had gegeven. U zette niettemin 2 minuten na de ontploffing uw weg alweer verder naar Daronta. Dat verklaarde u als volgt: “Dat was omdat de man met mijn motorfiets was gekomen, ik hem naar die plaats had gebracht. Ik vertrok snel omdat ik dacht dat mensen mij zouden kwaad doen” (NPO, P.15). Nochtans begreep u ook dat de familieleden van S. die bij hem zaten toen u S. informeerde over uw verdachte passagier “beseften dat ik S. steunde” (NPO, P.15). Door de terrorist aan te duiden had u bovendien Z. H. zijn leven gered. Het is dan ook ongeloofwaardig dat u ondanks de

fysieke gevolgen die u ervoer na de aanslag, en de mentale schok die deze tevens moet hebben teweeggebracht bij u, meteen verder ging naar Daronta. Ten gevolge van de mislukte aanslag kwam u in het vizier van de medestanders van de aanslagpleger. Zo'n 3 avonden na de aanslag kwamen de handlangers van de zelfmoordterrorist naar het huis van uw vader om u te zoeken. Zij wilden dat u aan hen overhandigd zou worden, omdat ~u hun "plan had beschadigd, en dat hun man hun doel niet had bereikt, door S. zijn interventie" (NPO, P.10). U gaf aan dat deze informatie hen ter ore zou gekomen zijn aan de hand van informanten die het verloop van de aanslag monitoren (NPO, P.18). Deze informanten zouden volgens u op voorhand ter plaatse gestuurd worden, "om een oogje in het zeil te houden en alles te controleren" (NPO, P.18). Echter verliep de aanslag allerm minst volgens plan: door autopech moest de aanslagpleger naar zijn doelwit liften. Dat u de terrorist aan de winkel van uw vriend, die op 100 meter van het gastenverblijf van Z. H. lag (NPO, P.13), zou afzetten konden die informanten dan ook niet geweten hebben. Het is dan ook allerm minst aannemelijk dat deze informanten uit eerste hand hebben vernomen wat uw rol was in het mislukken van hun plan. U had S. eenvoudigweg gezegd "dat ik die man verdacht, en dat die naar M. S. Z. vroeg" (NPO, P.14). Hoewel de aanslag op Z. H. effectief verijdeld werd dankzij deze korte mededeling, is het bijzonder onwaarschijnlijk dat die vluchtige uitwisseling van informatie door de informanten werd opgemerkt. Het doelwit van de aanslag bevond zich immers 100 meter verder. Het is dan ook allerm minst aannemelijk dat uw korte interactie met S. opgemerkt zou zijn geweest. Ook in het bijzonder onwaarschijnlijke scenario dat de informanten uw opmerking aan S. wel hadden gezien, blijft het een raadsel hoe zij uw rol in het mislukken van de aanslag zo precies konden achterhalen en u vervolgens zo snel kon opgespoord worden. Het is bijzonder weinig waarschijnlijk dat de informanten via directe getuigen te weten kwamen welke rol u had gespeeld in het mislukken van de aanslag. Toen u uw vermoedens over de aanslagpleger aan S. uitsprak, was hij immers omringd door "familieleden van M.Z." (NPO, P.15). In de nasleep van de aanslag waren die bovendien 4 dagen lang bezig "met de begrafenis en de religieuze ceremonie" (NPO, P.15). Het is dan ook vrijwel ondenkbaar dat informanten van een terroristische groepering via deze mensen zo precies te weten kwamen wat uw rol in het mislukken van de aanslag was en zij u vervolgens zo snel konden vinden."

Verzoeker repliceert dat hij in shock verkeerde na de aanslag en zijn eerste reactie was te vluchten. Hij veronderstelde dat Z. Haqqani de dood van zijn broer zou willen wreken jegens hem, gezien hij de zelfmoordterrorist vervoerd had. Verzoeker verwijt verweerder alles achter de feiten te willen bekijken en een redenering uiteen te zetten die hij logisch en rationeel vindt. Hij betoogt dat alles echter chaotisch was op het moment van de feiten en een rouwend persoon geen rationele beslissingen neemt. Verzoeker vervolgt dat hij niet alleen Z. Haqqani vreesde, maar ook de medestaanders van de zelfmoordterrorist, hij meent dat hij op dat moment vreesde voor zijn leven en hij daarom vluchtte. Verzoeker stelt niet te begrijpen waarom zijn gedrag en de gang van zaken onlogisch zouden zijn.

Verzoeker volhardt in zijn verklaringen en betwist de stellingen van verweerder doch brengt geen elementen bij ter weerlegging van bovenstaande omstandige bevindingen. Verzoekers uitleg voor de reden dat hij zo snel vertrok, dit ondanks de fysieke gevolgen, kan niet overtuigen. Hij slaagt er immers niet in te verklaren waarom hij geviseerd zou worden voor de moord op de broer van Z. Haqqani nu uit zijn verklaringen duidelijk blijkt dat hij bij aankomst aan de winkel waar deze broer zich bevond onmiddellijk aangaf dat hij de persoon die hij had vervoerd verdacht vond en deze naar Z. Haqqani vroeg, dit in aanwezigheid van andere personen die overtuigd waren van verzoekers onschuld (persoonlijk onderhoud, p. 9, 13-15; Vragenlijst van 9 december 2020, vraag 5).

Er worden verder geenszins concrete argumenten bijgebracht ter weerlegging van het oordeel dat het allerm minst aannemelijk is dat verzoekers voorgehouden rol in de mislukking van de aanslag kon opgepikt worden door informanten.

Voorts treedt de Raad verweerder bij waar die in de bestreden beslissing terdege motiveert dat verzoekers verklaringen over het verloop en de nasleep van de gepoogde aanslag op Z.H. tegenstrijdig zijn:

"Uw verklaringen over dit verloop en de nasleep van de aanslag op Z. H. zijn overigens erg tegenstrijdig. Enerzijds beschrijft u een hoogst professionele organisatie, die informanten klaarzet aan het doelwit om het verloop van de aanval te monitoren. Bij het mislukken van die aanslag slaagt die organisatie er bovendien in om binnen de 3 dagen de schuldige voor die mislukking te identificeren en te vinden, hoe onwaarschijnlijk moeilijk die speurtocht ook geweest moet zijn. Anderzijds moest de aanslagpleger volgens uw verklaringen naar het doelwit liften. Ondanks de aanwezigheid van bijzonder competente informanten aan het doelwit, was er blijkbaar geen ander voertuig voorhanden om de aanslagpleger ter plaatse te brengen, toen die met autopech kampte. Eens ter plaatse moest de aanslagpleger u overigens nog bevestiging vragen om het gastenverblijf van Z.H. te situeren (NPO, P.9, 13). Dat de aanslagpleger niet zelfstandig bij zijn doelwit geraakte, en dat hij dat doelwit daarbij niet zelfstandig kon identificeren, is tegenstrijdig met het professionalisme dat de terroristische organisatie tentoonspreidde

bij het monitoren van de aanslag en het opsporen van de oorzaak van de mislukking ervan. De flukse reactie op het mislukken van de aanslag, waarbij u binnen 3 dagen werd opgespoord en agressief in uw huis werd gezocht, staat dan weer in fel contrast met de laksheid waarmee deze groepering u vervolgens achternazat. Nadat zij 3 avonden na de aanslag uw huis bezochten in hun zoektocht naar u, waarbij zij tevens uw vader sloegen omwille van uw afwezigheid, bleven ze immers lange tijd weg van uw huis. De 2de keer dat zij naar uw huis kwamen om u te zoeken, was "1 maand na het incident" (NPO, P.18). Ondertussen had u het land verlaten en was u reeds in Turkije (NPO, P.18). Het is volstrekt onduidelijk waarom de gedane moeite om u zo snel te vinden teniet werd gedaan door de daaropvolgende wekenlange stilte vanwege de terroristische groepering. U dacht dat het eventueel ook terroristen konden geweest zijn die u hadden beschoten in Daronta, hoewel u dat niet zeker wist (NPO, P.18). Hoe dan ook bleef u bij die beschieting ongedeerd, waardoor wederom kan geopperd worden dat de terroristen hier allerminst doortastend optraden, in tegenstelling tot hun aanvankelijke tour de force waarbij zij u binnen de 3 dagen wisten te identificeren en op te sporen."

Verzoeker meent dat er in zijn hoofde geen sluitende verklaring kan worden verwacht voor het doen en laten van de terroristen. Hij stelt verder dat hun gedrag hem niet verweten mag worden of gebruikt mag worden als een tegenargument om zijn relaas in twijfel te trekken. Ook meent hij dat hij enkel de gebeurtenissen kan beschrijven en verklaringen kan geven die volgens hem het gedrag van de terroristen duidt. Verder stelt verzoeker dat zijn dorp afgelegen is en in zijn traditie iemand in nood geholpen moet worden, hetgeen hij ook trachtte te doen. Vervolgens meent hij te vermoeden dat de terroristen geen tijd wouden verliezen en hij hun pad kruiste. Verzoeker betoogt nog dat hij niet kan weten hoe zij hem hebben weten te lokaliseren. Hij maakt hier de vergelijking als met wanneer men van een voortvluchtige zou verwachten dat hij in detail kan uitleggen hoe de politie te werk is gegaan om hem op te pakken. Verzoeker citeert hierbij een fragment uit de notities van het persoonlijk onderhoud om te staven dat hij gedetailleerd zijn relaas heeft verteld.

Verzoekers betoog overtuigt hier allerminst, immers beperkt hij zich tot blote beweringen en brengt hij geenszins dienstige en concrete elementen bij die verweerders omstandige en pertinente bevindingen kunnen weerleggen.

Verder schaarde de Raad zich achter de motieven in de bestreden beslissing waar wordt gesteld dat verzoekers schijnbare onverschilligheid en onwetendheid over de groep waartoe zijn belagers behoren, namelijk daesh of taliban, ernstig afbreuk doen aan zijn geloofwaardigheid.

Zo wordt er in de bestreden beslissing met reden gemotiveerd:

"Het is in uw relaas tevens opvallend hoe onduidelijk u was over de affiliatie van deze terroristen. U kon niet met zekerheid zeggen of u lastiggevallen werd door leden van de taliban of van daesh (NPO, P.16-17). De grote verschillen alsook de bittere onderlinge rivaliteit tussen beide groepen indachtig is het uitermate bevreemdend dat u deze groepen inwisselbaar noemde (NPO, P.17). U verklaarde dat het moeilijk is om "de taliban van daesh te onderscheiden, omdat ze de ene dag zwarte tulbanden zouden dragen en de volgende dag witte tulbanden zouden dragen" (NPO, P.17). Uw schijnbare onverschilligheid en onwetendheid ten opzichte van de groep die u zou vervolgen doet ernstig afbreuk aan uw geloofwaardigheid."

Verzoeker laat deze motieven volledig ongemoeid zodat geen afbreuk kan gedaan worden aan voorgaande vaststellingen. Daarenboven stipt de Raad aan dat verzoeker op dit punt ook tegenstrijdige verklaringen aflegde bij de Dienst voor Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) en tijdens het persoonlijk onderhoud. Immers verklaarde hij bij de DVZ dat hij vrees vervolgd te worden door daesh (Vragenlijst van 9 december 2020, p. 3), dit in tegenstelling met zijn verklaring tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS waaruit kan worden afgeleid dat hij geen kennis heeft van de groep waartoe zijn belagers behoren en hierover vage verklaringen aflegde (persoonlijk onderhoud, p. 16, p. 17). Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat verzoekers onverschilligheid, onwetendheid en tegenstrijdige verklaringen in ernstige mate afbreuk doen aan zijn geloofwaardigheid. Immers is de vervolging door zijn belagers een kernelement van zijn vrees en kan er van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs worden verwacht dat hij hierover doorleefde en nauwkeurige verklaringen aflegt en informatie over bezit of tracht te achterhalen.

Vervolgens treedt de Raad verweerder bij waar die op pertinente wijze betoogt dat het ongeloofwaardig is dat Z. Haqqani verzoeker op een agressieve manier benaderd heeft en ontvoerd zou willen hebben, gezien verzoeker zijn leven gered heeft.

In de bestreden beslissing wordt op goede gronden als volgt geoordeeld:

"Ten slotte zijn ook uw verklaringen over hoe de familie van Z. H. reageerde op de aanslag weinig geloofwaardig. Hoewel Z. H. zijn familieleden beseften dat u diens leven had gered door S. in te lichten over uw verdachte lifter (zie supra), verklaarde u dat Z.H. dat zelf niet zou beseffen: "ik redde H. zijn leven, maar hij besepte dit niet. Hij denkt dat ik de man naar zijn huis had gebracht, om hem te viseren."

Hij denkt dat ik dat opzettelijk deed” (NPO, P.21). Waarom Z. H. dit zou denken is echter onbegrijpelijk. Zijn familieleden kenden als rechtstreekse getuigen van het voorval immers uw rol. Aldus weten zij dat u Z. H. zijn leven redde. Z. H. moet hen ongetwijfeld ondervraagd hebben over de hele aanslag, aangezien zij de directe getuigen van de zelfmoordaanslag en de laatste momenten van S. zijn leven waren. Het is dan ook ongeloofwaardig dat Z. H. u op dermate agressieve wijze zou benaderen door u met een gewapende delegatie vanuit uw kantoor te willen ontvoeren (NPO, P.19), nadat u zijn leven redde.”

Door slechts te betogen dat dergelijke redenering nergens op slaat, zonder in concreto de gevolgtrekkingen van verweerder te weerleggen, kan verzoeker deze motieven niet ombuigen.

Wat betreft de neergelegde documenten tijdens de administratieve procedure en verzoekers vrees voor een vervolging omwille van de werkzaamheden van zijn broers, wordt er in de bestreden beslissing terdege gemotiveerd:

“Deze aaneenschakeling van ongeloofwaardige gebeurtenissen in de nasleep van de zelfmoordaanslag op S. ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas danig. Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Uw taskara, alsook die van uw vader, hebben slechts betrekking op uw identiteit, een element dat in deze beslissing niet ter discussie staat. Hetzelfde geldt voor uw schooldocumenten. De werkdocumenten van uw broers kunnen evenmin de appreciatie van het CGVS veranderen. Uit de documenten van uw broer J. blijkt hoogstens dat hij tussen februari 2018 en september 2019 als bewakingsagent voor de hulporganisatie Action Aid werkte. U had aangegeven bij uw interview op Dienst Vreemdelingenzaken dat J. ook nadien nog in Kabul verbleef en werkte (vraag 17, Verklaring DVZ dd 14 oktober 2020, zie administratief dossier). Hoewel uw advocate per mail schreef dat J.in Kabul ondergedoken leefde en u dit tijdens uw persoonlijk onderhoud wenste te bespreken (mail dd 8 september 2021, zie administratief dossier), verklaarde u op het CGVS dat het “goed met hem” gaat in Kabul (NPO, P.9). Er kan dan ook bezwaarlijk vanuit worden gegaan dat u een gegronde vrees voor vervolging zou kunnen invoeren op basis van zijn vorige werk bij Action Aid. Temeer u dit werk van J. op geen enkel moment tijdens de asielprocedure zelf inriep als mogelijke grond voor uw vervolging. Hetzelfde geldt voor de werkdocumenten van uw oudste broer S.. Over S., die voor het Afghaanse leger zou gewerkt hebben, verklaarde u op het CGVS dat hij na de machtsovername van de taliban naar Pakistan kon verhuizen (NPO, P.9). Naast deze verklaring over zijn tijdige vlucht uit Afghanistan, verklaarde u tevens dat het goed ging met uw familie, die zich nog in uw geboortedorp bevond (NPO, P.9). Dat het goed ging met uw familie is een aanwijzing dat de taliban, of een andere groepering, niet dermate aanstoot nam aan de vermeende carrières van uw oudere broers J. en S. dat zij hen zouden vervolgen. In die optiek kan evenmin in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging ten gevolge van uw broers hun werk vastgesteld worden. Aan deze documenten kan overigens geen waarde worden gehecht. Immers kunnen dergelijke documenten enkel dienstig zijn bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Bovendien dient te worden gewezen op de objectieve informatie die aan het dossier werd toegevoegd, met name de “COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude” van 14 januari 2021, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht.”

In het verzoekschrift wordt bovenstaande appreciatie niet weerlegd. De door verzoeker neergelegde documenten kunnen geen afbreuk doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd.

Waar verzoeker ter terechtzitting ter staving van zijn vluchtrelaas wijst op een brief van de dorpsouderen en een aangifte, stelt de Raad vast dat er geen aanvullende nota werd neergelegd of bezorgd ter terechtzitting waardoor deze stukken - waarbij niet kan vastgesteld worden dat deze vergezeld waren van een beëdigde vertaling - overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet uit de debatten worden geweerd. Ten overvloede stipt de Raad aan dat, zelfs indien de inhoud van deze documenten zou kunnen worden nagegaan, hieraan geen objectieve bewijswaarde kan worden gehecht gelet op het gesolliciteerd karakter van een brief van dorpsouderen die op verzoek wordt verstrekt en gelet op het feit dat een aangifte is gebaseerd op de eigen verklaringen.

Ten overvloede merkt de Raad nog op dat waar verzoeker een terugkeer naar Afghanistan vreest wegens de voorgehouden tewerkstelling van zijn broer J. bij een hulporganisatie en wegens de beweerde werkzaamheden van zijn broer S. bij het Afghaanse nationale leger, deze elementen in se niet voldoende zijn opdat verzoeker in aanmerking zou komen voor internationale bescherming.

De Raad wijst er immers op dat uit de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, en waarop de Raad vermag acht te slaan, evenwel niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van alle personen die in het verleden werkzaam waren voor humanitaire organisaties, nationale en internationale NGO's of het Afghaanse nationale leger, laat staan *ipso facto* van de familieleden (zie o.a. EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, p. 56-65; p. 178-180; EUAA Afghanistan Country Focus van januari 2022, p. 45-48 en EUAA Country Guidance: Afghanistan van april '22, p. 64-66; 72-74).

Wat betreft de voorgehouden werkzaamheden van verzoekers broer S. bij het Afghaanse leger kan voorts worden opgemerkt dat de taliban, kort na de machtsovername, een algehele amnestie hebben afgekondigd voor alle werknemers van de voormalige Afghaanse overheid en dat taliban soldaten werden opgeroepen om deze amnestie te respecteren en geen wraak te nemen of persoonlijke vetes uit te vechten. Niettemin blijkt uit onderzoeksrapporten dat deze amnestie niet structureel werd afgedwongen noch volledig gerespecteerd door de taliban.

Er wordt hierbij benadrukt dat het moeilijk is om een risicoanalyse door te voeren van individuen onder dit profiel omwille van de tegenstrijdige en beperkte informatie over het talibanbeleid en omwille van verschillen in implementatie van bevelen van de centrale talibanleiders door talibansoldaten, alsook omwille van verschillen op regionaal niveau.

Op grond van vroegere vervolging en meldingen van personen die voortdurend geïnterviewd worden, wordt gesteld dat personen op centrale posities in voormalige militaire, politie- en opsporingseenheden, evenals leden van de rechterlijke macht, een prioritair doelwit vormen van de taliban, zodat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging hebben.

Voor andere personen wordt gesteld dat de vraag of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat een verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd afhangt van risicobepalende omstandigheden die in een individueel geval aanwezig kunnen zijn, zoals regio van herkomst, geslacht, persoonlijke vijandigheden, betrokkenheid in (lokale) conflicten, enz. Familieleden van sommige individuen die onder dit profiel vallen, kunnen ook vervolging riskeren, bijvoorbeeld in de context van de zoektocht van de taliban naar de persoon die werkzaam was voor de Afghaanse overheid.

Inzake de voorgehouden tewerkstelling van verzoekers broer J. bij een hulporganisatie, kan worden opgemerkt dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat in de afgelopen jaren de taliban steeds meer geprobeerd hebben zich voor te doen als een regering die toezicht houdt op de dienstverlening, en dienovereenkomstig met hulporganisaties hebben samengewerkt. In sommige gevallen waren NGO-medewerkers het doelwit van actoren in het conflict omdat hun activiteiten als niet-neutraal of in strijd met culturele of religieuze normen werden beschouwd. Andere voorbeelden betreffen mensen die actief waren in poliovacinatiedcampagnes (soms beschouwd als spionnen) of in ontminningsprogramma's (beschouwd als een activiteit die indruist tegen de militaire belangen van de taliban). Incidenten met de taliban- of (pro-)staatsactoren deden zich vaak voor in gevallen waarin ziekenhuizen en hulpverleners ervan werden beschuldigd gewonde strijders te hebben behandeld (of dat weigeren) of werden beschuldigd van spionage of heimelijke steun aan de andere partij in het conflict. Ook UNAMA heeft melding gemaakt van doelgerichte moorden op humanitaire hulpverleners in de eerste helft van 2021. Dergelijke doelgerichte moorden omvatten de aanval op ontminners, poliovacinatiemedewerkers en NGO-medewerkers in juni 2021.

Na de machtsovername door de taliban werden enkele humanitaire hulpverleners uit Afghanistan geëvacueerd. In september 2021 verklaarden de de-facto autoriteiten de garanties voor "de veiligheid en beveiliging van humanitair personeel" en bewegingsvrijheid van humanitaire hulpverleners, waaronder vrouwen. De toezeggingen "om humanitaire hulpverleners te beschermen" werden in februari 2022 herhaald. Volgens berichtgeving op 2 februari 2022 bemoeide het de-factobestuur zich niet met het werk van het WFP in de provincie Logar en bood het veiligheid op de distributieplaatsen. Vanaf maart 2022 meldde UNOCHA dat haar humanitaire partners in Afghanistan gemakkelijker naar moeilijk bereikbare gebieden konden reizen in vergelijking met de periode vóór de overname; naar verluidt bemoeiden de provinciale de-facto autoriteiten zich echter met de werkprocessen van humanitaire actoren, waaronder de selectie van begunstigden en/of het distributieproces. Volgens UNOCHA werd in 57% van de Afghaanse districten melding gemaakt van "geweld tegen en/of bedreigingen van humanitair personeel, middelen en/of faciliteiten".

Een vertegenwoordiger van een internationale organisatie in Afghanistan, die in maart 2022 werd geïnterviewd, merkte op dat de taliban "onlangs" hadden geprobeerd zich te bemoeien met de gebieden die lokale NGO's moesten bedienen en zei dat er "voorbeelden waren van aanvallen op NGO-medewerkers" die hulp distribueerden. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 meldde UNOCHA 134 gevallen van "geweld tegen humanitair personeel, goederen en faciliteiten", waarvan 70 naar verluidt door gewapende criminele groepen (ACG), 47 door taliban-troepen, 10 door taliban-

autoriteiten, 3 door leden van de gemeenschap en 3 door ISKP. In april 2022 werden humanitaire hulpverleners in de steden Kabul, Herat en Jalalabad getroffen door een reeks door ACG gepleegde berovingen, waarbij twee humanitaire hulpverleners gewond raakten. In juni 2022 registreerde UNOCHA vijf incidenten van bedreiging van humanitaire hulpverleners, goederen en voorzieningen, negen incidenten van berovingen en/of diefstallen van humanitaire voorzieningen, twee aanvallen op humanitaire hulpverleners en twee arrestaties/aanhoudingen van humanitaire hulpverleners.

Gelet op voormelde veiligheidsincidenten die blijken uit de beschikbare informatie, die nopen tot een voorzichtige benadering van de profielen van voormalige medewerkers van de regering, waaronder het Afghaans leger en van de profielen van (voormalige) medewerkers van humanitaire organisaties, en desbetreffend de familieleden, wordt in de landeninformatie als dusdanig geen gewag gemaakt van een systematische vervolging van personen met het voorgehouden profiel van verzoekers broers. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een vervolgingsvrees is bijgevolg een individueel onderzoek vereist, waarbij verzoeker op zijn eigen persoon betrokken elementen dient aan te dragen.

Wat betreft de profielen van voormalige medewerkers van de regering, waaronder het Afghaans leger wordt in de landeninformatie aangegeven dat bepaalde profielen meer worden geïdентificeerd. Verzoeker brengt echter geen elementen bij op grond waarvan kan worden vastgesteld dat zijn broer S. een prioritair doelwit van de taliban uitmaakte waardoor verzoeker, thans, een persoonlijke vervolgingsvrees dient te koesteren louter omwille van het gegeven dat zijn broer S. bij het Afghaans nationaal leger werkzaam was.

Elementen die het risicoprofiel bepalen van (voormalige) medewerkers van humanitaire organisaties zijn onder meer het geslacht (d.w.z. vrouwen), de aard van de activiteiten (bv. activiteiten voor nationale/internationale NGO's in verband met polioïvaccinatie, ontminning, activiteiten die als niet-neutraal of in strijd met culturele of religieuze normen worden beschouwd, enz), een link met de regering of buitenlandse donoren, zich uitspreken of optreden tegen de taliban of een andere gewapende groepering, de afkomst uit gebieden waar ISKP operationele capaciteit heeft, enz.

Zoals hierboven gesteld, wordt in de landeninformatie aangegeven dat bepaalde profielen meer worden geïdентificeerd. Door louter te benadrukken dat zijn broer J. heeft gewerkt bij Action Aid brengt verzoeker geen elementen bij op grond waarvan kan worden vastgesteld dat hij, thans, een persoonlijke vervolgingsvrees dient te koesteren louter omwille van de werkzaamheden van zijn broer J. voor een hulporganisatie. Het komt in deze ook niet aan de Raad toe om deze leemten in verzoekers vluchtrelaas op te vullen en hierover te speculeren.

Verder stipt de Raad aan dat er weinig geloof gehecht kan worden aan verzoekers stelling ter terechtzitting dat zijn broer S. reeds acht maanden verdwenen zou zijn en zijn broer J. door de taliban zou worden vastgehouden. Immers wordt verzoekers asiërelaas als ongeloofwaardig beschouwd en legt verzoeker geen documenten neer die dergelijke beweringen kunnen staven.

In het licht van deze omstandigheden, volstaat het dan ook niet om louter te poneren dat verzoeker zal worden geïdентificeerd bij een terugkeer naar Afghanistan wegens de eerdere werkzaamheden van zijn broers. Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.3.4.2. Verzoeker wijst voorts op een vrees voor vervolging door de taliban omwille van een gepercipieerde verwestering. Hij verwijt verweerder geen rekening gehouden te hebben met zijn kwetsbaar en specifiek profiel van een verwesterde jongeman. Tevens wijst verzoeker op zijn verblijf van twee jaar in België waardoor hij volledig verwesterd en geïntegreerd zou zijn en hij enkel nog de westerse waarden zou delen. Hij verwijt verweerder hiermee geen rekening gehouden te hebben. Hij stelt dat verwestering in de huidige omstandigheden een belangrijk element uitmaakt en de kans aanzienlijk groter maakt om in aanmerking te komen voor internationale bescherming, gezien de taliban mensen die lange tijd in het buitenland hebben verbleven beschouwen als 'verwesterd'. Verzoeker citeert hierbij fragmenten uit persartikels, uit algemene landeninformatie en rapporten waaronder

“NANSEN PROFIEL 3-21” en uit 's Raads arresten met nr. 270 813 van 31 maart 2022 en met nr. 245 004 van 27 november 2020.

In zoverre verzoeker van mening is dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt.

Artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;”.

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering betreft als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze ‘verwesterde Afghanen’ en ‘terugkeerders’ hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn ‘verwesterd’, zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat ‘verwesterde Afghanen’ of terugkeerders’ niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van ‘godsdienst’ en ‘politieke overtuiging’. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond ‘godsdienstige overtuiging’ wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond ‘politieke overtuiging’ is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingsvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspannt om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de Country Guidance Afghanistan van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven

dat personen kunnen worden gezien als ‘verwesterd’, onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch worden beschouwd. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid ‘to play the game’.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige ‘geldende normen’ in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en op het handhavingsbeleid ervan.

Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de de-factoregering van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de de-factotalibanregering reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale de-factoregeringen. Bij de machtsovername heeft de de-factoregering de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA Afghanistan security situation augustus 2022, p. 29-31). Deze de-factoregering heeft opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht; een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn de-factoministerie telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA Afghanistan security situation augustus 2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit “een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen”. Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit de-factoministerie slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van “wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, Afghanistan targeting of individuals, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder “een afzonderlijk departement binnen Kaboel”. Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van hisbah (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (muhtasibeen) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit de-factoministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit de-factoministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met “gedrags- en kledingkwesties” (EUAA Afghanistan security situation augustus 2022, p. 30 en EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar de EUAA Afghanistan security situation augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van “amr bil-

maruf ('deugdzaamheidsbevordering') verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door "*amr bil-maruf*" of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152 Sabawoon Samim, Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate van 15 juni 2022 in EUAA Afghanistan security situation augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA Afghanistan targeting of individuals p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder zijn veranderd, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 42 en 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-factoministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-factoministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA Afghanistan security situation augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de de-factotalibanautoriteiten weinig 'directe beperkingen' hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Panjshirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer checkpoints worden opgericht. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de de-factotalibanautoriteiten opgeroepen om meer 'professionals' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de de-factotalibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten zijn vertrokken, wat wordt beschouwd als 'verkeerd' en 'verdacht' (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 hebben de taliban een 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie inzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 53-54). De bronnen geven

aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de de-factotalibanregering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: "Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population", June 2022, p. 38 in EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze zijn verweven met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken ("Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population", June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA Afghanistan targeting of individuals). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media ("Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population", June 2022, p. 23-24 in de EUAA Afghanistan targeting of individuals). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

De Raad is zich ervan bewust dat de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat sinds de machtsovername door de taliban er verschillende uitdagingen bestaan bij het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen of informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media.

Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat Afghanen die terugkeren uit Europa, louter omwille van hun verblijf in Europa, het risico lopen dat is vereist om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging als ze bij hun terugkeer naar Afghanistan het 'spel' kunnen spelen en zich alzo aan de regels van de taliban en lokale gebruiken houden waardoor ze de aandacht van de taliban kunnen vermijden (cf. EHRM 28 juni 2011, Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid 'to play the game').

Uit objectieve landeninformatie blijkt aldus niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Immers, niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal worden beschouwd als verwesterd. Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door verzoeker te worden aangereikt.

Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een westers

land, en de zichtbaarheid van de persoon, enzovoort. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA Country Guidance Afghanistan april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij weliswaar met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit Europa betreft, blijkt nergens uit de beschikbare informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. In de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022 wordt verwezen naar de EASO COI query 'Afghan nationals perceived as 'Westernised' van 2 september 2020. Ook uit deze query, die weliswaar dateert van voor de val van de Afghaanse regering, blijkt dat niet elke Afghaan die terugkeert naar Afghanistan hetzelfde risico loopt om als verwesterd te worden beschouwd. Dit is afhankelijk van de individuele elementen (p. 4).

Uit het voorgaande kan worden besloten dat een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk blijft. Een persoonlijk risico voor verzoeker om te worden beschouwd als verwesterd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet in concreto aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van zij die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk zijn (EUAA Country Guidance Afghanistan, april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht, laat niet toe anders te oordelen.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten de individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

De Raad stelt in casu vast dat, in tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, verweerder in de bestreden beslissing uitdrukkelijk rekening heeft gehouden met zijn vrees wegens verwestering. Verweerder kan bijgetreden worden in zijn oordeel dat verzoeker geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging of van ernstige schade.

Met de loutere verwijzing in het verzoekschrift naar algemene informatie en naar zijn verblijf van slechts twee jaar in België maakt verzoeker zijn beweerde verwestering of dat hij als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa geenszins concreet aannemelijk.

Zelfs zo kan worden aangenomen dat verzoeker jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht, laat verzoeker na om in concreto aan te tonen dat zijn louter verblijf in België hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De Raad wijst erop dat verzoeker bij benadering tot zijn 21 jaar in Afghanistan heeft verbleven en rond zijn 24ste in België aankwam, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan, alwaar hij pas vertrokken is ruim na zijn meerderjarigheid, al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker heeft ook nog een netwerk in zijn regio van herkomst, waaronder zijn ouders (persoonlijk onderhoud, p. 8) en verklaarde nog steeds contact te hebben met zijn familieleden die in Afghanistan zijn gebleven (persoonlijk onderhoud, p. 8, 9). Bovendien blijkt dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou en verklaart soennitische moslim te zijn (Verklaring DVZ van 14 oktober 2020, p. 6).

In zoverre verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien

wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Zo verzoeker op verschillende plaatsen doorheen het verzoekschrift verwijst naar 's Raads rechtspraak dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht. Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

2.3.4.3. Wat betreft de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1 van dezelfde wet, dat bepaalt:

“*vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

- a) de Staat;*
- b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;*
- c) niet-overheidsactoren (...).”*

Zo verduidelijkt het Hof van Justitie in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b) “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest “*M'Bodj*” stelde het Hof van Justitie:

“*In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”*

(HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst specifiek, dit is individueel, wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet ipso facto kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (*EASO Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel "*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: "*the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country*"). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, §§ 278-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak “M.S.S.” volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, in casu de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak “M.S.S.” vervolgens eveneens toepaste op de zaak “*Sufi en Elm*”, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*‘predominantly’*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precaire socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten. Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak “*N. tegen het Verenigd Koninkrijk*”, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*” (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*'predominantly'*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieuomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch dit leidde tot slechts zeer bescheiden verwezenlijkingen. Wijdverspreide corruptie had een negatieve impact op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector en privé-investeringen in Afghanistan onderontwikkeld bleven, naast het gewapend conflict, politieke instabiliteit, de druk op de economie als gevolg van de influx van terugkeerders, bureaucratische inefficiëntie en brain drain.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair Fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of NGO's, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidzorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de de facto overheid en werd van de bevolking geëist om enkel *Afghanis* te gebruiken voor hun financiële transacties.

Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele *hawala*-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor

internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het *hawala*-systeem. Het *hawala*-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat *hawala*-verstrekkers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan *cash* leidden tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Dit heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de de facto Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, dat gevolgen had voor de voedselzekerheid in Afghanistan.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden gevisieerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de de facto overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt gevisieerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020.

Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoeker laat na enigszins aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Hierbij dient aangestipt te worden dat verzoeker niet aantoont dat hij niet zou kunnen rekenen op een familiaal netwerk in Afghanistan. Hij verklaarde immers dat hij nog steeds contacten onderhoudt met zijn familie (eerste persoonlijk onderhoud, p. 8, 9), waaronder zijn ouders. Bovendien verklaarde verzoeker dat zijn vader landbouwer is en drie 'jeribs' bezit, wat een aanzienlijke hoeveelheid aan grond is (persoonlijk onderhoud, p. 4, 6, 7). Daarenboven verklaarde verzoeker dat zijn drie maternale ooms een restaurant uitbaten in Kunduz (persoonlijk onderhoud, p. 5) en dat zijn kapitaalkrachtige neef die hotels en gebouwen bezat en voor wie verzoeker ongeveer twee jaar gewerkt heeft als secretaris nog in Afghanistan is (persoonlijk onderhoud, p. 5, 6, 8).

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat in casu geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoekers betoog doet hierover niet anders denken.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.4.4. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogt.

Het Hof heeft in het arrest "*Elgafaji*" verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 40).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze "*Country Guidance*" wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bermbommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het CGVS maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022 kunnen beschouwd worden als een update van de ACLED-data uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Nangarhar kende ACLED geoprecisie 3 toe aan 9 incidenten in de verslagperiode. Het gaat om aanvallen door het NRF, ISKP of onbekenden op de taliban (battles); twee incidenten gericht tegen personen aan wie banden met ISKP werden toegeschreven; de moord op twee salafi's, een beschieting van een huwelijkskonvooi door de taliban nabij een controlepost waarbij de bruid gewond raakte, de ontvoering van een dokter door onbekenden en een incident gericht tegen twee lokale journalisten (violence against civilians).

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het ganse land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1 765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van '*unexploded ordnance*'. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, wanneer UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de Taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde 2,2 miljoen *internal displaced persons* (IDP's) die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovendien, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, in casu de provincie Nangarhar. Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse.

Gelet op de actualisatie van de landeninformatie door verweerder bij aanvullende nota van 9 januari 2023 kan verzoeker ook niet dienstig voorhouden dat sprake is van een gebrek aan actuele en objectieve informatie.

De informatie waarnaar verzoeker in het verzoekschrift verwijst is bovendien dezelfde, of ligt minstens in lijn, met deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. Daarenboven bemerkt de Raad, gelet op de bovenstaande vaststellingen onder punt 2.3.4.2., dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden bewijst door louter te verwijzen naar zijn vermeend risicoprofiel als terugkeerder uit het Westen waarbij hij citeert uit en refereert naar het Nansen-profiel van oktober 2021.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.10. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

2.3.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.12. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU